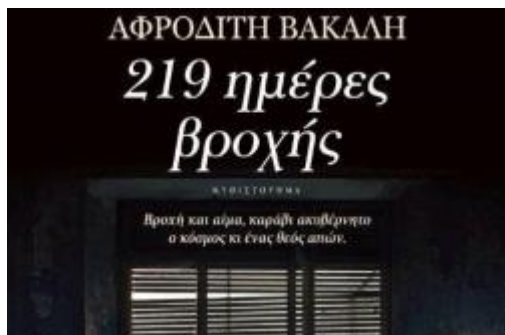

Book Review: 219 ημέρες βροχής - Αφροδίτη Βακάλη

Το καινούριο βιβλίο της Αφροδίτης Βακάλη «219 ημέρες βροχής» μας μεταφέρει στην κλειστή κοινωνία μιας επαρχιακής πόλης, όπου φρικτές δολοφονίες μικρών παιδιών σκορπούν τον τρόμο. Ο αστυνόμος Σκιαδάς καλείται να εξιχνιάσει τα αποτρόπαια εγκλήματα, αλλά κυρίως να προλάβει τον επόμενο φόνο.

Είναι από εκείνες τις φορές που δε ξέρω τι ακριβώς πρέπει να πω για ένα βιβλίο. Όταν ολοκλήρωσα την ανάγνωσή του άρχισα να αναφωνώ «αριστούργημα». Γιατί αυτό είναι το «219 ημέρες βροχής», ένα αριστούργημα.

Σίγουρα με γοήτευσε το αστυνομικό του υπόβαθρο, ωστόσο κάτι τέτοιο είναι λίγο για να χαρακτηρίσεις ένα τέτοιο βιβλίο. Με γλώσσα γεμάτη λυρισμό και ποίηση η συγγραφέας τοποθετεί, φαινομενικά, στο επίκεντρο τη μοναχική φιγούρα του αστυνόμου Σκιαδά, ο οποίος καλείται να λυτρώσει όσους μένουν πίσω. Σε αυτό το σημείο θεωρώ πως βρίσκεται η επιτυχία του συγκεκριμένου λογοτεχνικού έργου. Περιγράφει χαρακτήρες καθημερινούς, γεμάτους πόνο και ζωγραφισμένους με γκρίζα χρώματα. Ο καθένας μας μπορεί να βρει κομμάτια του εαυτού του και να ταυτιστεί. Οι ήρωες είναι ψυχογραφικά άψογοι ώστε δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για τις αποφάσεις και τις κινήσεις τους.

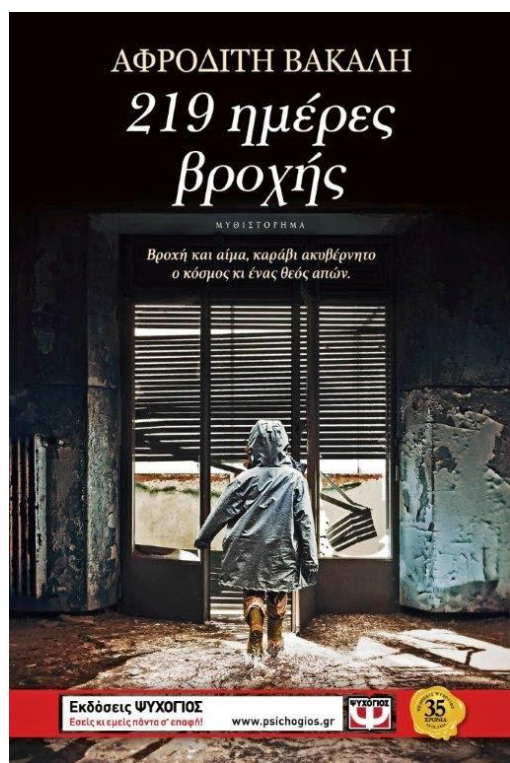
Η ιστορία ξετυλίγεται λίγο-λίγο και ο αναγνώστης προσπαθεί να φτάσει στη λύση του μυστηρίου. Όλοι έχουν τους λόγους τους για να διαπράξουν τα εγκλήματα και ταυτόχρονα να ανακαλύψουν τον ένοχο. Ταυτόχρονα, όλοι έχουν τα πάθη, τον πόνο και τα μυστικά τους. Προσπαθούν να βρουν την ευτυχία τους με όποιον τρόπο θεωρούν σωστό.

Ποιος ή ποιοι σκοτώνουν όμως με τόσο μελετημένο και ψυχρό τρόπο αθώα παιδιά;

Με γρήγορη δράση και σφιχτοδεμένη πλοκή η συγγραφέας διαχειρίζεται ένα λεπτό, ευαίσθητο ζήτημα με τρόπο ειλικρινή, απογυμνωμένο από την όποια σοβαροφάνεια. Ταυτόχρονα αναδεικνύει τα συστήματα με τα οποία νοηματοδοτούνται οι ταυτότητες, όπως αυτή του παιδιού, αλλά και το πώς μορφοποιούνται οι κοινωνικές αναπαραστάσεις.

Η πένα της κυρίας Βακάλη είναι άμεση, ξεχωριστή και ταυτόχρονα καταστροφική. Καταστροφική γιατί όσο βυθιζόμαστε μέσα σε αυτήν, όσο τη νιώθουμε να μας ρουφάει, χάνουμε τον εαυτό μας και γινόμαστε ένα με τους υπέροχους ήρωες της.

Όπως προείπα, είναι από εκείνες τις φορές που δε ξέρω ακριβώς τι πρέπει να πω για ένα βιβλίο. Το μόνο που ξέρω είναι αυτό που ένιωσα όταν έφτασα στην τελευταία σελίδα. Αυτό το υπέροχο συναίσθημα -όταν ξέρεις πως έχεις διαβάσει κάτι εξαιρετικό- και σε ακολουθεί για ώρες. Κλείνεις τα μάτια και προσπαθείς να απαντήσεις τα γιατί. Και τελικά καταλαβαίνεις πως το «219 ημέρες βροχής» είναι τόσο μοναδικό όσο η ίδια η ζωή, γιατί περιγράφει την ίδια τη ζωή ακριβώς όπως είναι. Γκρίζα, σοκαριστική, λυτρωτική.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Μαρία Μπακάρα